Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 5. *Den 1. December 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Den sex og fyrretyvende Halvaars-Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 6te Oktober 1876 og paafølgende Dage.

(Fra «Deseret News».)

Nærværende paa Forhøjningen:

Af det første Præsidentskab: Brigham Young og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostle: John Taylor, Wilford Woodruff, Orson Pratt sen., C. C. Rich, Lorenzo Snow, F. D. Richards, Geo. Q. Cannon, Brigham Young jun. og Jos. F. Smith.

Patriark: John Smith.

Af de første syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyves Kvorum: Josef Young, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, John Van Cott og Levi Hancock.

Af Præsidentskabet for Højpræsternes Kvorum: Elias Smith.

Af Præsidentskabet for denne Stav af Zion: Angus M. Cannon, David O. Calder og Jos. C. Taylor.

Af Præsidentskabet for Bispedømmet: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Robert T. Burton.

Foruden de nævnte Autoriteter vare de fleste Biskopper og andre ledende Mænd fra de forskjellige Dele af Territoriet samt en talrig Forsamling af Hellige tilstede.

Konferencen blev kaldt til Orden af Præsident B. Young.

Koret sang: «Great God attend while Zion sings», osv.

Bøn af Præs. Daniel H. Wells.

Koret sang: «The great and glorious gospel light.»

Præs. Daniel H. Wells oplæste den 133de Psalme:

„Se hvor godt og lifligt det er, at Brødre bo ogsaa tilsammen.

Det er ligesom den gode Olie paa Hovedet, som nedflyder paa Skægget; ja paa Aarons Skæg, som nedflyder paa hans Klæders Søm. Det er ligesom Dug paa Hermon, som den Dug, der nedfalder paa Zions Bjerge; thi der haver Herren befalet Velsignelsen at være, ja Livet indtil evig Tid."

Taleren henviste til de forskjellige Tider og Steder, paa hvilke Herren har kundgjort sin Vilje og sine Hensigter for Menneskenes Børn igjennem det hellige Præstedømme. Det Værk, hvori vi ere beskæftigede, er blevet forudsagt af de fordums Profeter, og deres Forudsigelser findes i den hellige Skrift. Han dvælede ligeledes ved Nødvendigheden af Enighed imellem Guds Hellige for med Held at kunne fremføre Guds Rige. Dets Regjering er den bedste paa Jorden, thi det er Guds Regjering. Den indbefattede enhver Grad af Præstedømmet og naaede i sine Forgreninger enhver Krog, hvorsomhelst der boede Hellige. Det lærer Menneskene Principer, ved hvilke de kunne blive befriede fra den Trældom, hvori Menneskene fortiden befinde sig under deres Tugtemestre, og blive bragte til et Frihedens Land, hvor de blive belærte om, hvorledes de kunne blive et sig selv opholdende og lykkeligt Folk. Dette var et forberedende Værk for at samle Folket tilsammen, lære dem rette og sande Principer og berede dem for vor Herre og Frelser, Jesu Kristi andet Komme. Det var derfor af den yderste Vigtighed, at vi, som et samlet Folk, handlede i Forening, paa det at vi kunde udføre den Almægtiges Planer. Vi kunde ikke gjøre dette ved at være lunkne, men et helt Folk besjælet af een Aand var nødvendigt for at standse Fjenden og afbryde den Fordærvelsens Strøm, der oversvømmede Verden. Ingen Mand kunde lede Folket i denne store Strid, uden han var kaldet af Gud ligesom Aaron, ejheller kunde Nogen gaa frem og administrere i hellige Ting uden at være befuldmægtiget af Gud, hvilket den kristne Verden ikke var, thi det hellige Præstedømmes Myndighed var aldrig blevet dem givet. Men vi bare Vidnesbyrd om for alle Mennesker, at Gud havde aabenbaret det hellige Evangelium til Josef Smith, igjennem en hellig Engel som Sendebud. Dette var et Værk af Gud, ikke af Mennesker, og alle dem, som havde sluttet sig til samme og vare komne til disse Dale, vilde, dersom de toge fat med Oprigtighed, kunne bestaa trofaste igjennem alle Ting, og ingen Møjsommeligheder eller Prøvelser kunde bringe dem til at falde fra Sandheden. Gud henvender sig til sine Børns Fornuft og Dømmekraft og ikke til deres sværmeriske, enthusiastiske Følelser. — Han opfordrede indtrængende de Hellige til at føre et helligt og moralsk Levnet, ikke med et hykleriskt, langt Ansigt og bedrage Enhver, de kunne, men at være rene, hellige og retfærdige i alle Livsforholde, og derved blive Lys for Verden og efterlignelsesværdige for alle Mennesker. At vi som et Folk maatte handle trofaste til det store Værk og sluttelig blive frelste i Guds Rige, var hans Bøn.

Ældste Wilford Woodruff sagde, at Evangeliet var ligesaa sandt idag, som det var i Adams Dage eller paa den Tid, da de Hellige boede i Nauvoo. Gud havde aldrig havt et Folk paa Jorden, uden at han jo havde talet til det ved sine Tjenere, Profeterne. Evangeliet var blevet gjengivet i vor Tid i Opfyldelse af den hellige Skrifts Profetier. Biblen var Optegnelsen om Guds Handlemaade mod Jøderne, og de igjennem Johannes den Aabenbarer paa Øen Patmos givne Aabenbaringer, med Hensyn til Evangeliets Gjengivelse, og de Plager, Pestilentser og Hungersnød, der vilde overgaa Jorden i de sidste Dage, vilde alle, hver og en, paa det nøjagtigste blive opfyldte. Mormons Bog er en Optegnelse om en Del af Israels Hus, der boede paa dette Fastland samt Guds Handlemaade med dem igjennem sine Tjenere, Profeterne. Lærdommens og Pagtens Bog indeholder mange Aabenbaringer, som Gud gav sin

Tjener Josef Smith, hvoraf mange bleve ham givne, førend Kirken blev organiseret. Det, der gjorde Josef Smith til, hvad han var, var Guds Kraft og Jesu Kristi Evangelium.

Formedelst Guds Kraft modtoge dette Folk hans Tjeneres Vidnesbyrd; og ved samme Kraft blev dette Folk indsamlet til dette Territorium. De engang øde Dale, vi nu bebo, ere blevne frugtbare. Ved Guds Kraft have vi været istand til at leve her i Fred og ere blevne opholdte for at udføre hans Hensigter. Det Herrens Ord er udgaaet, at han vilde opholde sit Folk, som havde modtaget hans Tjeneres Vidnesbyrd og holde hans Befalinger. Dersom Herren ikke havde holdt sit Løfte, vilde vi for længe siden være blevne adspredte af vore Fjender. Lad os være ved godt Mod og bede, at den Hellig-Aand maa være hos os, at vi kunne være istand til at holde hans Befalinger og at Zion maa blive opbygget. Verdens Vantro vilde ikke forhindre Profetiernes Opfyldelse, og dersom Folkene paa dette Kontinent ikke omvendte sig fra deres Synder, troede paa Jesum Kristum og lode sig døbe til deres Synders Forladelse, vilde de blive hjemsøgte af Herrens Straffedomme i Overeensstemmelse med Johannes Forudsigelser.

Konferencen udsattes indtil Kl. 2 om Eftermiddagen.

Koret sang Hymnen:

„O praise God in his holiness."

Taksigelse af Ældste Lorenzo Snow.

2 Eftermiddag.

Koret sang:

„Come all ye Saints who well on earth."

Bøn af Ældste Brigham Young, jun.

Koret sang:

«Daniels' wisdom may I know»

Ældste Lorenzo Snow oplæste endel af det 25de Kapitel af Matthæi Evangelium, ligeledes nogle faa Vers af det 16de Kapitel af Markus' Evangelium, begyndende med det 9de Vers og sagde, at det var en meget alvorlig Ting for nogen at paatage sig Myndighed fra Gud til i hans Navn at tale til Menneskenes Børn og administrere det evige Evangeliums Ordinancer til dem. Denne Stilling eller Slægtskabsforbindelse indtage vi overfor Herren og bære Vidnesbyrd herom til alle Mennesker. Gud aabenbarede sig til Josef Smith og meddelte ham det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed til at forkynde Menneskenes Børn Frelsningsplanen.

Han hentydede til Parablen, der var omtalt i hans Text, og anvendte den paa de Folelser og Omstændigheder, der opkomme i mange Israels Ældstes Erfaring, udvisende Vigtigheden af mange Individer, der indtage en meget ringe Stilling i det daglige Liv, men lægge en god Grundvold af Ærlighed, Oprigtighed og Trofasthed til Vejen, som vil føre dem til Ophøjelse. Ligemeget om vi end kun havde en Talent, naar denne blev vel anvendt, saa at vi derved kunde forberede os for at erholde flere, og ikke, fordi vi kun havde en Talent, grave den ned til Unytte og Glemsel. Dersom vi gjorde saaledes, da vilde visseligen denne ene Talent blive tagen fra os og given til Andre, som bedre anvendte og gjorde Nytte af deres Talenter. Dersom vi blot kunde faa de Hellige til at gaa til Handling i hvilke Stillinger, de end bleve satte, og arbejde oprigtigt og trofast i Særdeleshed med Hensyn til den forenede Orden, saa vilde de være ret paa Vejen til at erholde sande Rigdomme; men vi maa lære at være ærlige og oprigtige i vore timelige Anliggender, ellers kunne vi aldrig opnaa det evige Livs Rigdomme. Det var et godt, et herligt Værk, hvortil de Hellige

vare kaldede, lad os derfor i vore Familier og i Kirken, hvoraf vi ere Medlemmer, arbejde paa at opbygge Zion for vor Gud og gjennemføre Retfærdighedens Princip, saa at vi kunne sikre os evigt Liv. Amen.

Ældste Charles C. Rich satte stort Værd paa de Lærdomme, der vare blevne os givne af Guds Tjenere. Gud var ligesaa villig til at vejlede os, som han var til at diktere og vejlede sin Søn Jesum Kristum, dersom vi vare ligesaa lydige og villige til at lade os lede, som han var. Gud fordrede af os, at vi skulde arbejde for at opbygge Zion, og det kunde ikke hjælpe at standse paa Vejen og tro, at vi havde gjort Nok, thi det forlangtes af os, at vi skulde blive ved indtil Enden, og der forventedes af os, at vi skulde være oprigtige og sandru i alle Livets Omskiftelser. I Evangeliet, som vi havde annammet, var Lægemiddel for alle Onder, for alle vore Prøvelser, det var sikkert og anvendeligt paa vort daglige Liv, ligegyldigt hvad end vore Fejl og Skrøbeligheder vare. Naar Menneskene lededes af deres egne Luner og Tilbøjeligheder, vare Forvirring og Skuffelser visse Følger, men naar Menneskene ledes af guddommelig Aabenbaring, var der ingen Mulighed for Uheld eller Skuffelser. Han opfordrede de Hellige til at leve i Retfærdighed, idet han mindede dem om, at det var en stor Velsignelse og Privilegium, at være Medlem af Kirken og varetage Arbejder for os selv og vore døde Venner. Var Vidnesbyrd om, at Josef Smith var en sand Guds Profet og Brigham Young hans retmæssige Efterfølger, samt bar Vidnesbyrd om de Straffedomme, som Gud snarlig vilde lade komme over de Ugudelige·

Ældste F. D. Richards udtalte, at Israels Ældste levede ikke for sig selv, men for hele Menneskeslægten. Det havde været saaledes i alle Tidsaldere af Verden. Dersom vi vilde standse og tie, vilde selve Stenene under vore Fødder raabe; men Verden forstaaer det ikke, thi de forkaste ny Aabenbaring, og saa stort er Mørket, at Menneskene betragte det som Vanhelligelse at komme med et: „Saa siger Herren!" Det var kun ved at overbevise os selv om Sandheden og Herrens Tjeneres Vidnesbyrd, at vi erholdt Kundskab om, at disse Ting vare sande, og at Josef var en Guds Profet. Han var forenet med de Hellige i Alt henhørende til at opbygge Zion og fremme dets Sag.

Ældste Brigham Young jun. sagde, at det var ham en Glæde at bære Vidnesbyrd om de Ting, som han formedelst Aabenbaringens Aand vidste at være sande. Han vidste, at Folket var bleven indsamlet ved Aabenbaringens Aand, og at vi havde Guds Orakler iblandt os. Han var overbevist om, at Majoriteten af dette Folk stræbte at gjøre Ret, uagtet vi havde Ufuldkommenheder og Svagheder. Dersom vi kun vilde forene os, som vi vare blevne lærte, da vilde vore Fjender aldrig kunne overvinde os. Lad os ikke skade hverandre, hverken i Ord eller Gjerninger, men bestræbe os for at opbygge hverandre, thi vi vare Alle af Guds Hus, og det var hans Bøn, at vi stedse maatte søge at udføre disse frelsende Principer.

Konferencen udsattes til den følgende Dag Kl. 11 Form.

Koret sang Psalmen: «How beautiful are thy towers.«

Taksigelse af Ældste Erastus Snow.

Anden Dag.

Lørdag, den 7de Oktober, 10 Form.

Koret sang: «What wondrous things we now behold.»

Bøn af Ældste Geo. Q. Cannon.

Koret sang: «O God our help, in ages past.»

Ældste John Taylor sagde, at ved Konferencemøder var det overordentlig nødvendigt at vejledes ved Herrens Aand baade i at tale og høre til. Det var umuligt, at Menneskene uden Aabenbaring, uden Kundskab fra Gud kunde forstaa Noget af Guds Ting, hverken de Forbigangne, Nærværende eller Tilkommende; og hvadsomhelst, der kjendes om Jesu Evangelium, det aaronitiske eller melchisedekske Præstedømme, var bleven aabenbaret fra Himlene, af Gud selv igjennem hans Tjenere, som han i de forskjellige Husholdninger havde oprejst for at administrere til Menneskenes Børn. Enhver Sandhed, alle korrekte Principer udsprang fra Gud, thi han var al Sandheds Kilde. Ingen levende Mand kunde have organiseret Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige med alle dens Embedsmænd og Ordinancer uden Bistand af Guds Aand og Kraft. Det var nødvendigt, at den samme Visdom, Intelligence og Aabenbaring skulde vejlede os i alle vore egne Anliggender, og ligeledes Alt henhørende til Opbyggelsen af Guds Kirke og Rige og Menneskenes almindelige Velfærd overalt paa Jorden. Han hentydede til Folkets Indsamling i den Hensigt at blive helligede for Herren ved at belæres om Dydens og Retfærdighedens Principer, saa at vi kunde blive værdige til at erholde Meddelelser fra Gud. Talte om vor Tro paa, at Gud aabenbarede sig til Josef Smith og belærte ham om, hvorledes han skulde organisere Kirken; samt at Brigham Young var hans retmæssige Efterfølger og var inspireret af Gud. Omtalte den Forenede Orden, hvilken han vidste var et evigt og retfærdigt Princip, som Gud havde aabenbaret igjennem hans Tjener Brigham, og hvilket tidligere eller senere maatte udøves og efterleves af Folket. Han gjorde derefter nogle Bemærkninger om Opbyggelsen af Templer og opmuntrede de Hellige til at vedblive at hjælpe med til deres Opbyggelse, thi omendskjøndt det i St. George var nær fuldendt og det i denne Stad skred godt fremad, var det kun Begyndelsen af Arbejdet, thi Hundreder af Templer skulde endnu bygges, og vi maa ikke standse i vore Bestræbelser, men vedblive i det Værk, vi nylig have paabegyndt.

Han talte om, hvorledes Vantro spredte sig ud blandt Menneskene, hvoraf kun Faa bekymrede sig om Gud. „Mormonismen" vilde snart, hvormeget den end bespottedes, overgaa alle Menneskenes Religionssystemer. Han sluttede med nogle faa venlige Raad og Lærdomme til de Hellige.

Ældste Geo. Q. Cannon oplæste derefter Navnene paa endel Missionærer, nemlig 132 til de Forenede Stater, 41 til den sydlige Mission (Arizona og Nymexiko), 15 til Europa og 5 til Sandwichsøerne.

Nogle af disse bleve dog først oplæste i de paafølgende Møder. Alle disse bleve enstemmig opholdte af Konferencen med opløftede Hænder.

Konferencen udsattes til Kl. 2 Eftm.

Koret sang Psalmen:

«Sing to the Lord in joyful strains.»

Taksigelse af Ældste Josef F. Smith.

2 Efterm.

Koret sang:

„Praise ye the Lord. 'tis good to raise."

Bøn af Ældste Edward Snelgrove.

Koret sang:

„Sweet is the work, my God, my king."

Ældste Geo. Q. Cannon foreslog dernæst Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket enstemmig vedtoges i følgende Orden:

Brigham Young, Profet, Seer og Aabenbarer, og Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige overalt i Verden.

John W. Young og Daniel H. Wells, Præsident Brigham Youngs Raadgivere.

Lorenzo Snow, Brigham Young un., Albert Carrington og George Q. Cannon, assisterende Raadgivere til Præsident Brigham Young.

John Taylor, Wilford Woodruff, Orson Hyde, Orson Pratt sen., Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young jun., Josef F. Smith og Albert Carrington, Medlemmer af de tolv Apostles Kvorum.

John Smith, Kirkens Patriark.

Angus M. Cannon, Præsident for denne Stav af Zion, og David O. Calder og Josef E. Taylor, hans Raadgivere.

William Eddington, Thomas E. Jeremy, John H. Rumell, Miner G. Atwood, Dimnick B. Huntington, Theodore Mc. Kean, Hosea Stout, Milando Pratt, J. R. Winder, George J. Taylor, Henry Dinwoodey, Millen Atiwood, Joseph Horne, Andrew W. Winberg og George Nebeker, Medlemmer af Højraadet.

Elias Smith, Præsident for Højpræsternes Kvorum og Edward Snelgrove og Elias Morris, hans Raadgivere.

Josef Young, Præsident for de første syv Præsidenter af de Halvfjerds og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldridge, Jacob Gates og John Van Cott, de øvrige første syv Præsidenter for de Halvfjerds.

E. W. Davis, Præsident for Wldsternes Kvorum; W. W. Taylor og Junius F. Wells, hans Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop; Leonard W. Hardy og Robert T. Burton, hans Raadgivere.

James Latham, Præsident for Præsternes Kvorum; William Mc. Lachlan og George Whittaker, hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Kvorum; Martin Lenzi og Henry J. Doremus, hans Raadgivere.

James Leach, Præsident for Diakonernes Kvorum; John H. Picknell og Thos. C. Jones, hans Raadgivere.

Brigham Young, Værge for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Albert Carrington, Præsident for det vedvarende Emigrationsfond til de Fattiges Indsamling.

Truman O. Angell, Kirkens Arkitekt; William H. Folsom, hans Medhjælper.

Orson Pratt, Kirkens Arkivar og Historieskriver; Wilford Woodruff, hans Medhjælper.

George Goddard blev opholdt som Konferencens Skriver.

Wldste Josef F. Smith udtalte, at det var et stort og herligt Værk, hvori vi vare beskæftigede, dersom vi vilde opfylde vor Pligt. Det var af stor Vigtighed for os selv, at alle vi, som havde sluttet Pagt med Herren, anvendte alle Evner, Kræfter og Midler for Oprettelsen og Opbyggelsen af Guds Rige. De, som ikke følte til at gjøre dette eller at tage levende Interesse i Forfremmelsen af Guds Sag, vare i den Tilstand, der omtales af Englen, nemlig lunkne eller hverken kolde eller varme. Han omtalte Nikodemus, der besøgte Frelseren om Natten og dennes Ord til ham. Omtalte hvorledes Menneskene bleve fødte paany og bleve Jesu Kristi, med hvem de havde gjort Pagt; men dersom vi undlode at ære Gud i vort Liv og Levnet og atter vendte os til Verdens Usselhed og Elende, hvor stort vilde da ikke vort Mørke blive. Omtalte de Midler, som Herren havde tilvejebragt for dem, som vare døde uden Daab, gjennem hvilke de kunde erholde Evange-

liets Velsignelser. Dette Princip fremgik tydeligt og klart af Skrifterne. Guds Rige maa oprettes paa evig Sandheds Principer. Var Vidnesbyrd om, at Gud havde aabenbaret sig, og at vi ledebes af hans inspirerede Tjenere. Det bedste Vidnesbyrd, vi kunde give Verden om Mormonismens Sandhed, var at henpege til dens gode Frugter. Han havde været bekjendt med den fra sin Vugge og vidste, at alle dens Lærdomme vare rene og hellige, thi den var intet Andet end Jesu Kristi sande Evangelium.

Konferencen udsattes til den følgende Dags Formiddag Kl. 10.

Koret sang:

„O be joyful in the Lord."

Taksigelse af Ældste Orson Pratt.

(Sluttes.)

Inspiration.

(Deseret News.)

En Ikke-Mormon har indsendt Følgende: — „Ved at gjennemlæse Præsident Youngs Tale i Tabernaklet Søndag Eftermiddag den 17de September, følte jeg mig særlig slaaet ved følgende Bemærkning, som Taleren fremkom med, idet han sammenlignede Skolernes Kundskab med den, som kommer fra Gud: — „Hvorfra erholdt Professor Morse sin Kundskab om Elektricitet og dens Anvendelighed igjennem Telegraftraadene? Han fik den fra Himlens Gud, som er al Kundskabs Kilde, fra ham udgaar Kundskaben om Mekanisme og Filosofi i alle deres Faser." Jeg havde for flere Aar siden den Ære at spise til Middag med Prof. Morse. Den gamle Herre var i godt Humør og konverserede meget frit. Jeg rettede da det Spørgsmaal til ham: „Professor, hvorledes opkom Ideen om at benytte Elektriciteten som Meddelelses-Middel, var den en Følge af Studium og Tænkning, eller af en pludselig Indskydelse eller Inspiration?" Hans Svar, saa mærkværdigt, at det ikke saa snart vil blive forglemt, var: „Jeg tror, at Ideen var en Inspiration." Dette stemmer saa nøje overens med Præsident Youngs ovenanførte Bemærkning, at denne Tildragelse turde være værd at omtale i „the News".

Hvo, som forbarmer sig over den Ringe, laaner Herren, og han skal betale ham hans Velgjerning.

En Ugudelig skal omstødes formedelst Ondskab, men en Retfærdig har Tillid i sin Død.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Bogstavelig Opfyldelse af Profetier.

De Beviser for Sandheden af aabenbaret Religion, som kunne uddrages af Profetiers Opfyldelse, ansees med fuld Føje af Mange for at være af megen stor Vægt. Indrømmet, at vor Fader i Himlen har en fuldstændig Kundskab om kommende Begivenheder, og at han kan meddele denne til Andre Tid efter anden, burde den bogstavelige og nøjagtige Opfyldelse af saadanne Aabenbaringer, der baade billedlig og ligefrem have forudsagt Begivenheder Aarhundreder før deres Opfyldelse, betragtes som afgjørende Beviser paa deres guddommelige Ophav. Og disse Beviser forøges vedvarende, thi enhver opfyldt Profeti er et nyt Vidnesbyrd om guddommelig Aabenbaring. Mange Mennesker synes at foragte dette Vidnesbyrd, men vi tro, at de gjøre dette af Uvidenhed som en Hovedregel, eller tilfredsstille sig med den svage Formodning, at Begivenhederne i Virkeligheden havde fundet Sted, førend Profetierne udtaltes. Der siges om Porphyry, den store Hader af Kristendommen, som levede for henimod 1500 Aar siden, at nogle af Profetierne i det gamle Testamente vare saa tydelige og voldte ham saa meget Bryderi, at han udtalte det som sin Mening, at Bogen maatte være bleven skreven efter deres Opfyldelse. Men dette kan ikke paastaaes om Profetier optegnede i Bibelen, hvortil Porphyry hentydede, der ere blevne opfyldte Aarhundreder efter hans Død.

For os synes det ufatteligt, at noget Menneske med almindelig Forstand, som ikke elsker „Mørket mere end Lyset", kunde forblive uoverbevist om Skriftens Inspiration, efter omhyggeligt at have undersøgt Profetierne og samtidig dermed Verdens Historie. Dr. Beecher siger i hans Værk om „Politisk Atheisme": „Der er sandsynligvis neppe endnu funden nogen Skeptiker, som omhyggelig og nøjagtig havde undersøgt begge Sider, der havde studeret Bibelens Historie, Hensigt, Vidnesbyrd og Fremstillinger . . . . Jeg troer ikke, at der kan findes nogen Exempler paa en Skeptiker, der var en dygtig Bibelkyndig, havde studeret Bibelen og dens Vidnesbyrd og dog forblev en Skeptiker." Ingen kan visselig have Grund til at betvivle Sandheden af Profetier, naar der er talrige Exempler paa at Ting, der ligge langt udenfor menneskelige Forudsætninger, ere blevne forudsagte med den største Klarhed og opfyldte Aarhundreder efter med største Nøjagtighed. Særlig saaledes ere flere Profetier omtalte i Nelsons fortræffelige Skrift betitlet «Cause and Cure of Infidelity» hvoraf vi uddrage Følgende:

„For nærværende er det vor Plan at betragte kun den Del af disse Forudsigelser, der ere gaaede i Opfyldelse, siden det gamle Testamente blev oversat i det græske Sprog.

Esajas 13de Kap. 20-22. „Den skal i Evighed ikke blive til, og den skal fra Slægt til Slægt ikke beboes, og ingen Araber skal udslaa Paulun der, ejheller Hyrder lade Kvæg ligge der. Men Zizim (vilde Dyr) skulle ligge der, og dens Huse

skulle være fulde af Ohim, og Strudsunger skulle bo der og lodne Skovtrolde springe der. Og Ijim skulde synge med hverandre i dens forladte Huse, og Drager i de lystige Paladser; og det er nær, at dens Tid skal komme, og dens Dage skulle ikke forhales," etc.

1. „Lad det blive bemærket, (siger Dr. Nelson) at det var meget usandsynligt, at denne særegne Slags Ødelæggelse skulde overgaa denne Stad. Vi vilde aldrig antage om London eller Paris, dersom disse Stæder skulde komme i Forfald, at de vilde blive forladte af Mennesker, medens høje Paladser og stadselige Bygninger vare der, indbydende idetmindste den hjemløse Vandrer til at søge Ly deri. Aarhundreder henrandt, efterat disse Trudsler bleve nedskrevne. Babylon maatte undergaa et andet og endnu et tredie Fald. Men disse afbefolkede endnu ikke dens Gader. Efter en Tids Forløb, underretter Historien os om, bleve Seleucia og Ctesiphon byggede; Babylons overdaadige og vellystige Adelige maatte følge deres Konge og hans Hof; de forlode deres Paladser, og deres prægtige Boliger bleve forladte paa en mærkelig og exempelløs Maade. Disse umaadelige, fordærvede, rige Mænds Tjenere og Vasaller fulgte deres Herrer for at betragte eller deltage i deres støjende Fester. De, som levede af at sælge Kjøbmandsvarer til de Rige, fulgte efter, og Gaderne henlaa i uforstyrret Stilhed og Øde.

2. Er det derfor en Selvfølge, at Skovens vilde Dyr skulde bebo dens Boliger, i nogle Retninger prägtfuldere end nogen, vi have seet? Paa ingen Maade. Dette var ingen naturlig Følge, thi der var endnu saa mange af Befolkningen tilbage, at de sagtens kunde holde Dyrene i Ave. Men vedbliv at iagttage Begivenhedernes Gang. Efter en Tids Forløb forlanger en despotisk Hersker større Jagtgrund; han nedriver den ældgamle Stads Mure og gjør den til Tumlepladsen for sin vilde Jagt. Dens Huse fyldes da med væmmeligt Kryb, Ugler bebo dens Taarne, Drager dens prægtige Paladser.

3. Men det kunde ikke forventes, at Babylon altid skulde vedblive at være en Konges Jagtgrund, og det gjorde den heller ikke. Babylon havde staaet paa en frugtbar, vidt udstrakt Slette. Vil ikke Faarehyrden drive sin Flok omkring, hvor der findes Føde for den og hvor Menneskenes Herredømme ikke forbyder ham det? Visselig vil han det, dersom Herren ikke har sagt nej. Men da de taarnhøje Bygninger styrtede sammen, afgave deres Kjældere og Hvælvinger saadanne Huler og Skjulesteder for Tigere, Ulve, Løver og Hyæner, at Rejsende underretter os om, at det var et altfor farligt Sted til, at Faarehyrden turde nærme sig med en Flok.

4. Men Araberne rejse om i større Hobe; de frygte sig ved at svinge Javelinen, de skjælve ikke ved Løvens Brøl. Araberen vil visselig opslaa sit Telt der, naar han gjennemrejser det østlige Kontinents Ørkener. Og han vilde gjøre dette til Trods for de mest glubende af Skovens Dyr; men under de udstrakte Vildnis og Ruinhobe paa dette af Himlen forbandede Sted, vare Skorpioner, Slanger og Reptilier skjulte i saadant Antal og saa giftige og dødelige, at Ingen med Sikkerhed kunde lukke sit Øje i Ly af sit venlige Telt.

5. Men Tiden vil udfylde disse Huler og Skjulesteder; disse Dynger vilde falde fra hinanden og Ruinerne og Hobene af Snavs og Grus ville tilintetgjøres. Babylon laa midt paa en rig Slette, hvis Frugtbarhed ikke saaledes som Palæstinas Høje kunde bortskylles og blive forandret til Ufrugtbarhed og Goldhed. Vil den ikke

atter blive befolket? Hvo vil vove at sige: Den skal i Evighed aldrig blive beboet fra Slægt til Slægt? Svar Gud. Han har sagt saa og det er sket.

Men Bibelen siger, at den skulde blive beboet af Kippod, en Vandfugl; ja endog at den skulde blive Vandsøer. Hvor naar skete dette? Svar, i nyere Tid. En eller anden forunderlig, øjeblikkelig Standsning af Euphrat bragte denne til at gaa over sine Bredder, og Rejsende fortælle os, at to Trediedele af Babylon ere Vandsøer."

De forskjellige Konferencemøder.

Konferencemødet i Kristiania afholdtes den 7de og 8de Oktober i det store, smukke og i Dagens Anledning festligt smykkede Forsamlingslokale. Nærværende vare O. N. Liljenqvist, Præsident for den skandinaviske Mission, John F. Dorius, omrejsende Ældste i Danmark og Norge, N. M. Petersen, Konferencens Præsident og Erik Larsen, omrejsende Ældste i samme.

Disse Brødre, alle fra Zion tilligemed nogle af Forstanderne afbenyttede Tiden og bare Vidnesbyrd om det store Sidste Dages Værk og Herrens Hensigter og Vilje. Forstanderne udtrykte alle deres Tilfredshed over at arbejde for Herrens Sag, og af de afgivne Rapporter fremgik, at Konferencen befandt sig i en god Tilstand, og at der paa flere Steder vare gode Udsigter for Evangeliets Fremme. Herrens Aand var rigelig tilstede i Forsamlingerne, der vare godt besøgte af saavel Hellige som Fremmede. Om Mandag Aften afholdtes en særdeles vellykket Koncert, som fortjener rosværdig Omtale, idet alle Deltagerne i samme gjorde deres yderste Flid og virkelig udførte mange særdeles gode Numre.

Konferencemødet i Aarhus afholdtes den 28de og 29de Oktober i det derværende Forsamlingslokale. Tilstede vare O. N. Liljenqvist, Præs. for den skand. Mission, Chr. Jensen, Præsident for Aarhus Konference, K. H. Brown, Præs. for Aalborg Konference, Søren Jensen og Rasmus Christensen, omrejsende Ældste i Aarhus Konference. Forstanderne vare alle glade og tilfredse i deres Kald, og deses Rapporter udviste, at Værket gjorde god Fremgang og at Folket paa mange Steder var villigt til at lytte til Sandheden. 104 vare døbte i det sidste Halvaar.

De tilstedeværende Brødre fra Zion talte til Folket og mange gode og herlige Raad og Lærdomme bleve formedelst Herrens Aand givne til de mange Tilstedeværende.

Konferencemødet i Aalborg afholdtes den 4de og 5te November i Forsamlingslokalet. Tilstede vare Missionspræs. O. N. Liljenqvist, K. H. Brown, Konferencens Præsident, H. P. Iversen omrejsende Ældste i Aalborg og N. Christensen omrejsende Ældste i Aarhus Konference. Rapporterne udviste at Konferencen gjorde god Fremgang og Udsigterne vare meget gode for Fremtiden. 60 Personer vare døbte i sidste Halvaar. Aalborg Gren deltes i to Grene, Aalborg og Thisted Grene, og Vendsyssel Gren deltes ligeledes i to, Frederikshavn og Hjørring Grene. De tilstedeværende Ældste fra Zion afbenyttede Tiden og talte til de talrige Forsamlede, hvoraf mange vare gaaede lange Veje for at kunne være nær-

værende, men Alle følte sig rigelig belønnede for deres Ulejlighed, og Glæde i Sandheden og almindelig Tilfredshed var fremherskende hos Alle.

Konferencemødet i Kjøbenhavn afholdtes den 11te og 12te November, den første Dag i det sædvanlige Forsamlingslokale og den næste i et lejet, større Lokale. Tilstede var Missionspræs. O. N. Liljenqvist, S. P. Neve, Konferencens Præsident, S. Nilsson, Præs. for Skaanes Konference, H. Thønnesen og Jens Keller, omrejsende Ældster i Kjøbenhavns Konference, J. C. Thoreson, Medarbejder paa Kontoret, O. Olson, omrejsende Ældste i Skaanes Konference. De forskjellige Forstandere afgave deres Rapporter og vare alle glade ved at arbejde for Herrens Sag. Konferencen var i en god Forfatning og Udsigterne for Evangeliets Fremgang gode. Af Præsident Neves Rapport over Konferencen som et Hele fremgik, at 88 Personer vare siden sidste Konference tillagte Kirken ved Daab. Tiden afbenyttedes af de forskjellige tilstedeværende Brødre fra Zion, der fremsatte mange, gode Raad og Lærdomme og omtalte mange herlige Principer. Forsamlingerne vare godt besøgte og Alle følte sig opbyggede, glade og tilfredse. Den følgende Dags Aften afholdtes en lille Aftenunderholdning, hvortil Alle efter Evne bidroge og almindelig Glæde og Munterhed herskede.

Konferencemødet i Skaane afholdtes den 18de og 19de November i Forsamlingslokalet i Malmø. Tilstede vare Missionspræsident O. N. Liljenqvist, S. Nilsson, Konferencens Præsident, S. P. Neve, Præsident for Kjøbenhavns Konference, O. Olsson, omrejsende Ældste i Skaane Konference og J C. Thoresen, Medarbejder paa Kontoret i Kjøbenhavn. Rapporten udviste, at Konferencen befandt sig i en god Forfatning og, at Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode. Brødrene fra Zion talte til Folket i de godt besøgte Forsamlinger og Herrens Aand ledsagede deres Vidnesbyrd, saa at Alle følte sig opbyggede og lykkelige.

Det har været os en stor Glæde at være tilstede ved disse Konferencemøder, og overalt i Skandinavien at høre Mænd bære Vidnesbyrd om Herrens Gjerning, om Jesu sande Evangelium. I alle disse Møder bleve Kirkens Autoriteter enstemmig opholdte, ligesom Brødrene efter Konferencemødernes Afslutning mødtes tilsammen i Præstedømsmøder forat raadslaa om, hvad der bedst kunde tjene til at fremme Guds Rige og befordre dets Interesser. Værket gjør god Fremgang, og Udsigterne for Fremtiden ere gode. Evangeliet trænger frem allevegne, og Herren synes at aabne nye Marker for dets Prædiken og Udbredelse. En Ældstes Ankomst til et fremmed Land kan synes en ubetydelig Ting og af liden Vigtighed, men desuagtet er han dog i al sin Ufuldkommenhed Herrens Sendebud, Overbringer af det glade Budskab, hvis Frugter ere Fred og Glæde, Forløsning fra Undertrykkelse og Syndens Trældom, Aandens rige Gaver og evigt Liv. Han er i Besiddelse af Myndighed til at oplukke Rigets Dør, saa at Menneskene kunne blive Guds Børn og delagtige i de herlige Forjættelser. Vore Ældste ere nu gaaede ind i Finland, hvor en lille Gren er bleven organiseret, og hvorved Adgangen til det store, mægtige russiske Rige er bleven aabnet. Naar den rette Tid er kommen, da Evangeliet skal forkyndes i et nyt Land, da bøjer Herren Menneskenes Hjerter, alle deres selvgjorte Lovbud og Institutioner, som forhindre Sandhedens Fremme, maa falde, Throner og Riger maa styrte,

om det er nødvendigt, for at Guds Vilje og Hensigter kunne fremmes. — Vi have overalt fundet Brødrene trofaste og nidkjære, og opmuntre dem til at vedblive i deres Bestræbelser, om end de undertiden have til at lide lidt Møje og Besvær, thi Herren belønner os rigeligt for, hvad vi gjøre for hans Sag, og Ingen forlader Noget for hans og Evangeliets Skyld, uden jo at faa hundrede Fold igjen og hisset evigt Liv. Vi takke Gud, vor himmelske Fader, for hans rige Velsignelser, for hans Aand, som har været tilstede iblandt os, glædet og vejledet os, og vi føle til at nedbede hans Fred og Velsignelse over alle de Hellige, at de maa vorde trofaste, og at Herrens Sandhed maa skinne over hele Verden og Folkeslagene vandre ved dens Lys.

Redakt.

Brev fra Præsident Brigham Young.

Amerika.

Salt Lake City, U. T., den 14de Oktober 1876.

Præs. A. Carrington.

Kjære Broder.

Vi have afløst Dem til at rejse hjem, efterat dette Aars Emigration er afgaaet til Zion, og have beskikket Ældste Jos. F. Smith til at efterfølge Dem som Præsident for den europæiske Mission · Broder Smith vil muligvis ikke afrejse herfra førend sidst i December, eftersom det vil være mere bekvemt for hans Familie og hans Forretningsanliggender at opsætte hans Afrejse indtil da. Dersom det imidlertid skulde blive bestemt, at det vilde være bedre, at han afløste Dem noget tidligere, skal De faa tilbørlig Underretning.

I vor sidste Konference bleve næsten 200 Missionærer kaldede til at gaa ud i Verden og forkynde Frelsens glade Budskab til Nationerne. Det overvejende Antal af disse ere blevne anviste at arbejde i de Forenede Stater, hvorfra der er indløbet mange indtrængende Efterspørgsler, og af det Antal Missionærer, der i denne Sommer er vendt tilbage fra Europa, antage vi, at De allerede har saa mange Ældste, som De tror at ville behøve. Agren i Staterne lader til at være moden, rede for Høsten, og næsten en ny Generation har rejst sig der, siden vore Ældste i noget synderligt Antal arbejdede i deres Midte. Herren har paa ingen Maade tilkjendegivet, at hans Gjerning iblandt Nationerne er endt, eller at vi skulle ophøre at advare Jordens Indbyggere. Det kan vel være, at kun Faa ville modtage Vidnesbyrdet fra vore Ældste, men lad dem ikke blive mismodige af den Grund. Lad dem være flittige, ydmyge, og paakalde Herren i mægtig Bøn, og han vil lede dem til de Oprigtige af Hjertet, og disse til de Ældste. Og naar Tiden for disse Brødres Hjemrejse kommer, skulle de vide det ved Herrens Aand.

Hvad end Virkningerne ville være paa Andre, lad Brødrene være forvissede om, at dersom de ere trofaste, da kan Følgerne ikke undgaa at være højst fordelagtige for dem. De mindst lovende Ar-

bejdsmarker, hvor det strengeste Arbejde og største Tro udfordredes, have i Kirkens Historie vist sig at være de mest frugtbare paa Erfaring for dem, som have været kaldede til at arbejde der.

Vor Konference var overordentlig interessant; Vejret var behageligt og Besøget meget stort. De vigtigste Anliggender, der bleve forelagte Folket, foruden Kaldelsen af Missionærerne, var Valget af min Søn, Ældste John W. Young, til min første Raadgiver og Udsættelsen af Konferencen til den 6te Dag i April næste Aar i St. George. De Hellige modtoge den Mission at opbygge to Templer, et i Cache Valley og et i Sanpete, inden fem Aar, og at fuldende det i denne By saasnart som muligt. Pinte, Beaver, Millard, Sanpete, Sevier og Juab Counties ville forenes om at oprejse et Herrens Hus i Sanpete, hvor Begavelser kunne blive givne og andre Ordinancer, henhørende til et Tempel, kunne udføres. Et andet vil blive bygget i Cache Valley af de Hellige, der bebo Box Elder, Cache og Rich Counties, og dem, som bo i de tilgrændsende Dele af Idaho.

Giv min venlige Hilsen og bedste Ønsker til mine Sønner, Arta D. og Lorenzo D., og til de Ældste fra Zion.

Bedende Gud, den evige Fader, at velsigne Dem og alle Trofaste, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet,

Brigham Young.

Josefs sidste Tale.

Følgende Uddrag af Profeten Josef Smiths sidste Tale til Folket i Nauvoo kopiere vi fra Deseret News.

„Gud har vist mig Ting, som han aldrig har vist mig før; det er, at jeg har Tusinder af Venner, som aldrig foregave at nære Venskab for mig, medens Andre have søgt at snige sig ind i min Barm, formedelst mine gode Følelser imod dem, men ere nu Øgler og søge mit Liv. Dersom de skulle tage det, ville de forfølge Eder; de ville forfølge Eder, hvorledes det end gaaer. Naar I blive nødte til at kjæmpe, vogter Eder da for aldrig at besudle Eders Hænder med Kvinders og Børns Blod, og naar Eders Fjender bede om Naade, forglem da aldrig at tilstaa dem det, og i ville da visselig faa Magt med Eders Fjender.

Den engelske Nordpolsexpedition.

Om den hjemvendte engelske Nordpolsexpedition meddele Telegrammer til Times følgende nærmere Oplysninger: Expeditionen forlod Port Foulke den 29de Juli 1875 og naaede Isen udenfor Kap Sabine. Efter store Anstrengelser naaede den Nordsiden af Lady Franklins Bay, hvor det ene af Skibene, Discovery, blev liggende i Vinterkvarter. Alert sejlede videre, saa langt det kunde, indtil det maatte standse ved Polarhavets Kyst, hvor Isen naaede en Tykkelse af indtil 150

Fod. Det saakaldte Præsident-Land existerer slet ikke. Alert overvintrede paa 28 Gr. 57 M. nordlig Bredde. Solen var borte i 142 Dage. Rejsen om Foraaret var overordentlig besværlig. En Afdeling af Expeditionen, der paa Slæder drog videre Nord paa, var borte i 70 Dage og naaede 88 Gr. 20 Minutters nordlig Bredde. Den gik om Kap Columbia, det amerikanske Fastlands nordligste Punkt, og fulgte Kysten 220 eng. Mile imod Vest. Grønland blev undersøgt langt Øst efter. Alle Deltagerne i Slædeexpeditionen led af Skjørbug, og man traf intet Vildt. Hans Christian Petersen døde af Koldbrand, efterat begge hans Fødder vare amputerede, og desuden døde en Mand fra Alert og to fra Discovery under Slædefarten. Man traf ingen Eskimoer; alle Spor af dem ophørte med 81 Gr. 62 Min. nordlig Bredde. Der var ingen Isbjerge paa den anden Side af Kap Union; saa ujevn var Isen, at Deltagerne i Slædeexpeditionen stundom kun kunde tilbagelægge een eng. Mil om Dagen: men de naaede 83 Gr. 20 Min. efter frækkelige Anstrengelser og befandt sig da 400 eng. Mil fra Nordpolen. Medens Skibene laa i Vinterkvarter, foretoges der Udflugter derfra, paa hvilke der indsamledes rige naturhistoriske Samlinger og blev anstillet mange værdifulde videnskabelige Iagttagelser. I Nærheden af det Sted, hvor Discovery laa, fandtes der ogsaa Kul af fortrinlig Kvalitet, og man traf i det høje Norden smukke fossile Levninger af Koraller. Expeditionen har havt det koldeste Vejr, man nogensinde har kjendt, idet Temperaturen i fjorten Dage var 59 Gr. (Fahrenh.) under Nulpunktet; den laveste Temperatur, man naaede paa nogen Dag, var 104 Gr. under Nulpunktet. Den 19de Oktober skiltes Alert og Discovery i Atlanterhavet paa Grund af haardt Vejr, og det sidste Skib var endnu i Fredags ikke ankommet til England. Alle Deltagere i Expeditionen rose i meget stærke Udtryk dens Leder, Kaptejn Nares, der paa en Tid, da Forholdene vare særlig vanskelige, i 30 Døgn var paa Dækket paa faa Timer daglig nær og opmuntrede sit vel øvede Mandskab. Med Expeditionens Resultater synes man, uagtet den ikke naaede sit egentlige Maal, at være vel tilfreds. En gammel Hvalfanger, hedder det i et af Times's Telegrammer, der var været 25 Gange indenfor den nordlige Polarkreds, erklærer, at ingen anden Expedition nogensinde har opnaaet saa tilfredsstillende Resultater som den nuværende, og at den har været langt heldigere, end han havde ventet. Polen, siger han, er omgivet af en Ismasse paa indtil 200 Fods Tykkelse. Efter alle Deltageres Mening er det ligefrem umuligt at naa Nordpolen eller at udrette Mere, end Alert og Discovery have udrettet.

Cyklonen i Bengalen.

Et Telegram (Se Side 79) har allerede bragt en kort Meddelelse om de Ødelæggelser, som en Cyklon den 31 Oktober har anrettet i Bengalen, og der foreligger nu i en udførlig telegrafisk Beretning til Times, afsendt fra Kalkutta den 19de November, nærmere Oplysninger om denne forfærdelige Naturbegivenhed. Ef-

ter de indkomne Politirapporter, anslaas Tabet af Menneskeliv i Distrikterne Backergunge, Noakholly og Chittagong til 215,000. og Korrespondenten mener endda at det er for lavt. Tre store Øer — Dakhin Shahabazpore, Hattiah og Sundeep — samt talrige smaa Øer blev aldeles overskyllede af Stormbølgen, der ogsaa paa Fastlandet rullede 5—6 engelske Mile ind i Landet. De nævnte Øer ligge i eller nærved Floden Meghna, der dannes ved Foreningen af Ganges og Brahmaputra, og den største af dem, Dakhin Shahabazpore, har en Størrelse af 800 eng. Kvadratmil og havde en Befolkning af omtrent 240,000 Mennesker. Folkemængden paa de to andre ovennævnte Øer var tilsammen 100,000. Indtil Kl. 11 om Aftenen den 31te Oktober var der ingen Tegn til, at en Fare nærmede sig, men inden Midnat skyllede Stormbølgen hen over Øerne, paa nogle Steder indtil en Højde af 20 Fod, og overraskede Folk i deres Senge. Heldigvis er det Skik i disse Egne at plante tætte Lunde, navnlig af Kokustræer og andre Palmer, omkring Landsbyerne, og endel af Beboerne søgte Frelse i Trætoppene, hvorved de reddedes. Mange krøb ogsaa op paa Tagene af Hnsene, men Vandet rev Tagene bort, og da Flodbølgen gik tilbage, førte den Tagene med de Personer, som klyngede sig til dem, ud i Havet. Nogle Enkelte kastedes iland en halv Snes engelske Mil fra deres oprindelige Hjemsted, men Størstedelen har man intet hørt til. Selvfølgelig druknede ogsaa alt Kvæget, og alle Baade skylledes bort. Den indhøstede Ris, som for det Meste opbevaredes i Kjældere, har været sat under Vand, men antages dog ikke at have taget væsentlig Skade. Den ikke indhøstede Sæd har lidt endel, men ventes dog at ville give en god Høst. Der er strax blevet oprettet Hjælpekomiteer, men al Fare for egentlig Nød antages i Løbet af nogle Uger at ville være fjernet. Derimod har man været meget bange for, at de talrige Lig, der ligge hen og udbrede en forfærdelig Stank, skulde frembringe et almindeligt Udbrud af Kolera, men hidtil har Sygdommen dog kun vist sig i Noakholly. En saa stor Ulykke ved en Cyklon som den ovenfor omtalte mindes ingensinde at være hændet. Den mest ødelæggende Storm, man kjender fra vor Tid, var en, som hjemsøgte Indien i 1864; men Tabet af Menneskeliv var da kun 50,000, altsaa knap en Fjerdedel af det nuværende.

Blandinger.

Kalkutta, den 18de November. I det sydøstlige Bengalen er der i Slutningen af Oktober omkommet 120,000 Mennesker i en Hvirvelstorm. Regjeringen træffer Foranstaltninger til Hjælp.

Kalkutta, den 25de November. I en Beretning af Bengalens Guvernør om hans Rejse gjennem de af Tyfonen hærgede Strækninger anslaas Antallet af dem, der have mistet Livet, til 215,000.

Et katholsk Jærtegn. Ifjor Sommer fortalte tre Drenge i Landsbyen Marpingen i den preussiske Rhinprovinds, at de gjentagne Gange havde seet den hellige

Jomfru i en Skov nærved deres Landsby. Gejstligheden støttede Drengenes glødende Skildringer af deres Syn, og Tusinder af Pilgrimme vandrede til det hellige Sted. Imidlertid tog Politiet sig af Sagen, og Drengene have nu tilstaaet, at de have løjet, hvorfor de ere blevne dømte til at sendes til en Anstalt for fordærvet Ungdom under 12 Aar.

Anna Chlarsson, født den 2den Marts 1800 i Lund, Sverige, døde den 28de September i Salt Lake City.

Afdøde blev døbt i Kjøbenhavn 1857 og emigrerede til Utah i 1860. Hun var altid glad og istand til at trøste og glæde den Bedrøvede. Hun døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Marie Christine Mønster, født den 22de Maj, 1810, døde den 13de September 1876 i Manti, Utah.

Hun var en af de første Kvinder, der annammede Evangeliet i Danmark, og blev døbt den 12te August 1850. Hun var en særdeles hæderlig og agtværdig Kone, Sandheden var hendes Trøst i Livet og hendes Glæde i Døden.

Vi underrette herved vore ærede Læsere samt de forskjellige Konferencepræsidenter om, at „En Advarsels Røst samt Israels Indsamling“ ere trykkede i nye Oplag. Ligeledes er „Mormons Bogs guddommelige Troværdighed“, komplet, færdig. Disse Bøger og Skrifter i det danske Sprog kunne erholdes ved derom indsendt Rekvisition til dette Blads Kontor.

Indhold.

	Side.		Side.
Halvaars-Konferencen i Salt Lake City	65.	Josefs sidste Tale	77.
Inspiration	71.	Den engelske Nordpolsexpedition	77.
Redaktionens Bemærkninger	72.	Cyklonen i Bengalen	78.
De forskjellige Konferencemøder	74.	Bekjendtgjørelse	80.
Brev fra Præsident Brigham Young	76.	Blandinger	79.
		Dødsfald	80.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.